



Președintele Thomas S. Monson

Dragostea – esența Evangheliei

Nu-L putem iubi cu adevărat pe Dumnezeu dacă nu-i iubim pe semenii noștri călători prin viața muritoare.

Preaiubiții mei frați și preaiubițele mele surori, când Salvatorul nostru a slujit printre oameni, a fost întrebât de un învățător al legii: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?”

Matei consemnează că Isus a răspuns:

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.

Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși»¹.

Marcu încheie relatarea cu următoarea afirmație a Salvatorului: „Nu este altă poruncă mai mare decât aceasta”².

Nu-L putem iubi cu adevărat pe Dumnezeu dacă nu-i iubim pe semenii noștri călători prin viața muritoare. De asemenea, nu-i putem iubi cu adevărat pe semenii noștri dacă nu-L iubim pe Dumnezeu, Tatăl nostru al tuturor. Apostolul Ioan ne spune: „Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său”³. Noi, toți, suntem copii de spirit ai

Tatălui nostru Ceresc și, prin urmare, suntem frați și surori. Pe măsură ce ținem minte acest adevăr, faptul de a-i iubi pe toți copiii lui Dumnezeu va deveni mai ușor.

De fapt, dragostea este chiar esența Evangheliei, iar Isus Hristos este Exemplul nostru. Viața Lui a fost o moștenire a dragostei. El i-a vindecat pe cei bolnavi; El i-a înălțat pe cei călcați în picioare; El i-a salvat pe cei păcătoși. În final, gloata mânioasă l-a luat viața. Încă răsună, de pe Dealul Căpățâna, cuvintele: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”⁴ – exemplul suprem în viața muritoare de compasiune și dragoste.

Sunt multe calități care sunt manifestări ale dragostei, precum bunătatea, răbdarea, altruismul, înțelegerea și iertarea. În toate asocierile noastre, aceste calități și altele asemănătoare lor îi vor ajuta pe alții să vadă dragostea din inima noastră.

De obicei, ne arătăm dragostea prin interacțiunile noastre zilnice unul cu altul. De importanță majoră va fi abilitatea noastră de a sesiza nevoia cuiva și, apoi, de a reacționa. Am prețuit mereu sentimentul exprimat prin intermediul următoarei poezii scurte:

*Am stat noaptea și-am plâns,
Căci, de orb, n-am ajuns
Să observ nevoia cuiva;
Niciodată, în schimb,
Vreun regret n-am simțit
De-am fost bun cu altcineva.⁵*

De curând, am fost informat despre un exemplu impresionant de bunătate plină de iubire – unul cu rezultate neașteptate. Se întâmpla în anul 1933 când, din cauza Marii crize economice, era foarte greu să-ți găsești un loc de muncă. Locul era undeva în partea estică a Statelor Unite. Arlene Biesecker tocmai absolvise liceul. După ce a căutat îndelung un loc de muncă, a reușit în cele din urmă să obțină unul – croitoreasă la o fabrică de textile. Angajații erau plătiți zilnic doar pentru numărul de piese de îmbrăcăminte finite și cusute corect. Cu cât produceau mai mult, cu atât câștigau mai mult.

Într-o zi, la scurt timp după ce a început lucrul, Arlene a avut de-a face cu o situație care a făcut-o să se simtă confuză și frustrată. Stătea în dreptul mașinii ei de cusut încercând să descoasă o piesă pe care o cususe greșit. Părea că nu era nimeni care s-o poată ajuta, căci toate celelalte croitorese se grăbeau să termine cât de multe piese puteau. Arlene se simțea neajutorată și descurajată. A început să plângă în liniște.

Vizavi de Arlene, stătea Bernice Rock. Ea era mai în vârstă și mai experimentată în croitorie. Observând necazul Arlenei, Bernice și-a lăsat lucrul și s-a dus la Arlene îndrumând-o și ajutând-o cu bunătate. A rămas acolo până când Arlene a dobândit încredere și a putut să termine cu succes acea piesă de îmbrăcăminte. Apoi, Bernice a revenit la mașina ei de cusut ratând ocazia de a termina numărul de piese pe care le-ar fi putut face, pentru că se oprise să ajute pe altcineva.



Datorită acestui gest de bunătate plină de iubire, Bernice și Arlene au devenit prietene pe viață. La un moment dat, fiecare s-a căsătorit și a avut copii. Cândva în anii 1950, Bernice, care era membră a Bisericii, le-a oferit lui Arlene și membrilor familiei ei un exemplar al Cărții lui Mormon. În anul 1960, Arlene, soțul ei și copiii lor au fost botezați pentru a deveni membri ai Bisericii. Ulterior, au fost pecetluitți într-un templu sfânt al lui Dumnezeu.

Datorită compasiunii arătate de Bernice atunci când și-a lăsat lucrul deoparte pentru a ajuta pe cineva pe care nu cunoștea dar care se afla la necaz și avea nevoie de ajutor, nenumărate persoane, atât vii, cât și decedate, se bucură acum de rânduielele Evangheliei necesare salvării.

În fiecare zi a vieții noastre, avem ocazii de a da dovadă de dragoste și bunătate față de cei din jurul nostru. Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Trebuie să ne aducem aminte că acei muritori pe care îi întâlnim în parcări, în birouri, în lifturi și oriunde altundeva sunt acea parte a omenirii pe care Dumnezeu ne-a dat-o pentru

a o iubi și a o sluji. Nu ne-ar fi de mare folos să vorbim despre relația generală de frați și surori dintre oameni dacă nu-i putem considera pe cei care sunt pretutindeni în jurul nostru ca fiind frații și surorile noastre”⁶.

Adeesea, ocaziile pe care le avem de a ne arăta dragostea vin pe neașteptate. Un exemplu de o astfel de ocazie a fost publicat într-un articol de ziar din luna octombrie a anului 1981. Am fost atât de impresionat de dragostea și compasiunea relatate acolo, încât am decupat articolul și îl păstrez în dosarele mele de peste 30 de ani.

Articolul indica faptul că o cursă aeriană directă efectuată de compania Alaska Airlines, de la Anchorage, Alaska, până la Seattle, Washington – un zbor cu 150 de pasageri – fusese redirecționată către un oraș izolat din Alaska pentru a transporta un copil grav rănit. Băiețelul, în vârstă de doi ani, își tăiase grav o arteră din braț căzând pe un ciob în timp ce se juca lângă propria-i casă. Orașul se afla la 725 de kilometri sud de Anchorage și, în mod sigur, nu se afla pe direcția de zbor. Cu toate acestea, doctorii aflați la

fața locului solicitaseră insistent ajutor și, astfel, avionul a fost redirecționat pentru a-l lua pe copil și a-l duce la Seattle pentru a putea fi îngrijit la spital.

Când avionul a aterizat lângă orașul izolat, doctorii l-au informat pe pilot că băiețelul sângera atât de tare, încât nu ar fi putut supraviețui zborului până la Seattle. S-a luat hotărârea de a se zbura încă 320 de kilometri departe de ruta inițială, la Juneau, Alaska, la cel mai apropiat oraș care avea un spital.

După ce l-a transportat pe băiat la Juneau, avionul s-a îndreptat către Seattle, având multe ore întârziere. Niciunul dintre pasageri nu s-a plâns, chiar dacă cei mai mulți dintre ei aveau să nu mai ajungă la întâlnirile programate sau să-și piardă zborurile de legătură. De fapt, în timp ce minutele și orele se scurgeau, ei au strâns o sumă considerabilă pentru a o dona băiatului și familiei lui.

Când avionul se pregătea să aterizeze la Seattle, pasagerii au ovaționat când pilotul a anunțat că primise vești prin radio că băiețelul avea să fie bine.⁷

În minte îmi vin cuvintele scripturii: „Caritatea este dragostea pură a lui Hristos... și acela care este găsit că o are în ziua din urmă bine va fi de el”⁸.

Dragi frați și surori, unele dintre ocaziile noastre cele mai mari de a da dovadă de dragoste vor fi între pereții propriilor noastre cămine. Dragostea ar trebui să fie cel mai important aspect al vieții de familie și, totuși, uneori nu este. Poate că există prea multă nerăbdare, prea multă ceartă, prea multe dispute, prea multe lacrimi. Președintele Gordon B. Hinckley a întrebat cu tristețe: „De ce se întâmplă că [cei] pe care îi iubim [cel mai mult] devin atât de des ținta cuvintelor noastre dure? De ce se întâmplă că [noi] vorbim uneori cu intenția de a răni grav?”⁹. Răspunsurile la aceste întrebări pot fi diferite pentru fiecare dintre noi, însă adevărul este că



motivele nu contează. Dacă noi vrem să ținem porunca de a ne iubi unul pe altul, atunci trebuie să ne tratăm unul pe altul cu bunătate și respect.

Desigur, sunt momente când disciplina trebuie socotită ca o măsură justă. Totuși, să ne aducem aminte de sfatul din Doctrină și legăminte – și anume că, atunci când este necesar să muștrăm pe cineva, după aceea trebuie să-i arătăm o dragoste sporită.¹⁰

Sper că noi ne vom strădui mereu să fim respectuoși și sensibili față de gândurile, sentimentele și circumstanțele celor din jurul nostru. Să nu înjosim sau să discredităm. Ci să dăm dovadă de compasiune și să încurajăm. Trebuie să fim atenți să nu

distrugem încrederea în sine a unui om prin cuvinte sau fapte neglijente.

Iertarea trebuie să meargă mână în mână cu dragostea. În cadrul familiilor noastre, precum și în ceea ce-i privește pe prietenii noștri, pot exista sentimente rănite și neînțelegeri. Repet, nu contează cât de mică a fost neînțelegerea. Nu trebuie lăsată să roadă, să coacă și, în cele din urmă, să distrugă. Învinovățirea ține rănilile deschise. Doar iertarea vindecă.

O doamnă dragă, care între timp a murit, a discutat la un moment dat cu mine și mi-a vorbit pe neașteptate despre unele dintre regretele ei. A vorbit despre un incident care avusese loc cu mulți ani înainte, în care a fost implicat

un fermier vecin, care îi fusese odată bun prieten, dar cu care ea și soțul ei s-au certat de multe ori. Într-o zi, fermierul a întrebat-o dacă putea să treacă pe proprietatea ei pentru a putea ajunge mai repede pe proprietatea lui. În acest moment, ea s-a oprit din povestire și, cu un glas tremurând, a spus: „Frate Monson, nu i-am permis să ne traverseze proprietatea, nici atunci și nici cu vreo altă ocazie, cerându-i să ocolească, pe jos, pentru a ajunge pe proprietatea lui. Am greșit și regret. El a murit, însă cât mi-aș dori să-i pot spune: «Îmi pare rău»... Cât de mult îmi doresc să fi putut avea o a doua șansă de a fi amabilă”.

În timp ce o ascultam, mi-am amintit de afirmația foarte tristă a lui John Greenleaf Whittier: „Dintre cele mai triste cuvinte rostite de limbă sau scrise cu penița, cele mai triste sunt acestea: «*Ar fi putut să fie!*»”¹¹. Dragi frați și surori, când îi tratăm pe alții cu dragoste și amabilitate, evităm astfel de regrete.

Dragostea este exprimată în multe moduri recunoscutibile: printr-un zâmbet, printr-un salut cu mâna, printr-un comentariu amabil, printr-un compliment. Alte exprimări pot fi mai subtile, cum ar fi interesul față de activitățile altcuiva, predarea cu bunătate și răbdare a unui principiu, vizitarea cuiva care este bolnav sau imobilizat la pat. Aceste cuvinte și fapte, precum și multe altele, pot transmite dragoste.

Dale Carnegie, un bine cunoscut scriitor și lector american, a crezut că



Viena, Austria



Președintele Boyd K. Packer

Președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

fiecare om are în sine „puterea de a crește cantitatea de fericire a lumii... rostind câteva cuvinte de apreciere sinceră cuiva care este singur și descurajat”. El a spus: „Poate că vei uita mâine cuvintele amabile pe care le spui astăzi, dar destinatarul le-ar putea prețui pentru tot restul vieții”¹².

Fie ca noi să începem acum, chiar astăzi, să dăm dovadă de dragoste față de toți copiii lui Dumnezeu, indiferent dacă ei sunt membrii familiei noastre, prietenii noștri, doar cunoștințe sau necunoscuți. Când ne trezim în fiecare dimineață, să luăm hotărârea de a răspunde cu dragoste și bunătate oricărui lucru care s-ar întâmpla.

Frații mei și surorile mele, dragostea lui Dumnezeu pentru noi este peste puterea noastră de a înțelege. Datorită acestei dragoste, El L-a trimis pe Fiul Său, care ne iubește atât de mult încât Și-a dat viața pentru noi, astfel încât să putem avea viață eternă. Pe măsură ce înțelegem acest dar incomparabil, inima noastră va fi plină de dragoste față de Tatăl nostru Etern, față de Salvatorul nostru și față de întreaga omenire. Mă rog cu ardoare ca așa să se întâmple, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 22:36-39.
2. Marcu 12:31.
3. 1 Ioan 4:21.
4. Luca 23:34.
5. Autor necunoscut, în Richard L. Evans, „The Quality of Kindness”, *Improvement Era*, mai 1960, p. 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, editată de Edward L. Kimball (1982), p. 483.
7. Vezi „Injured Boy Flown to Safety”, *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), 22 octombrie 1981.
8. Moroni 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, „Let Love Be the Lode-star of Your Life”, *Ensign*, mai 1989, p. 67.
10. Vezi Doctrină și legăminte 121:43.
11. „Maud Muller”, în *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), p. 206; subliniere adăugată.
12. Dale Carnegie, în, de exemplu, Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), p. 54.

Mărturia

Doresc să vă împărtășesc adevărurile care sunt cele mai de preț pentru a fi cunoscute.

Perioadele de război sau nesiguranță ne fac să ne concentrăm mai bine asupra lucrurilor care contează cu adevărat.

Pentru mine, Al Doilea Război Mondial a fost o perioadă de mare tulburare spirituală. Plecasem de acasă, din orașul Brigham, Utah, având doar o mărturie firavă și simțeam dorința de a avea mai mult. Practic, în câteva săptămâni, toți colegii mei erau în drum spre zona de război. În timp ce mă aflam pe insula Ie Shima, la nord de Okinawa, Japonia, m-am confruntat cu îndoiala și incertitudinea. Îmi doream o mărturie personală despre Evanghelie. Îmi doream să știu!

În timpul unei nopți de nesomn, mi-am părăsit cortul și am intrat într-un buncăr care fusese format aliniind butoaie de combustibil de câte 190 de litri, umplute cu nisip și puse una peste cealaltă pentru a forma un loc îngrădit. Nu avea acoperiș, prin urmare, m-am târât înăuntru, am privit cerul plin de stele și am îngenunchiat pentru a mă ruga.

Aproape la jumătatea rugăciunii, s-a întâmplat. Nu aș putea să vă descriu ceea ce s-a întâmplat nici dacă aș vrea. Îmi depășește puterea de exprimare, dar este la fel de clar astăzi precum

a fost în acea noapte cu mai mult de 65 de ani în urmă. Am știut că este o manifestare foarte intimă, foarte personală. În sfârșit, știam! Știam cu siguranță, deoarece promisem o mărturie personală. După un timp, m-am târât afară din buncăr și am mers sau am plutit, înapoi în patul meu. Mi-am petrecut restul nopții plin de bucurie și uimire.

În loc să mă consider special, credeam că, dacă eu am primit o astfel de manifestare, atunci oricine o putea primi. Continui să cred acest lucru. În anii care au urmat, am înțeles că o astfel de experiență este în același timp o lumină de urmat, cât și o povară de purtat.

Doresc să vă împărtășesc adevărurile care sunt cele mai de preț pentru a fi cunoscute, lucruri pe care le-am învățat în aproape 90 de ani de viață și în peste 50 de ani în calitate de autoritate generală. Multe dintre lucrurile pe care am ajuns să le cunosc fac parte din categoria lucrurilor care nu pot fi predate, dar pot fi învățate.

La fel ca majoritatea lucrurilor de preț, cunoașterea care are valoare veșnică poate fi dobândită prin rugăciune personală și cugetare. Acestea, îmbinate cu post și studiul scripturilor, ne vor invita să medităm și vom primi